

Selaheddin Eýýuby türkmenidir!

Category: Kitapcy,Taryhy makalalar

написано kitapcy | 22 января, 2025

Selaheddin Eýýuby türkmenidir! SELAHATTİN EYYUBİ TÜRKMENDİR!

Marksistler bir zamanlar, benim millîyetçi muhteşem asiler olarak kabul ettiğim Köroğlu, Dadaloğlu, Pir Sultan Abdal gibi halk şairlerini sınıf savaşçısı ilân ederek, komünizme tarihî ve millî boyut kazandırmak istemişlerdir.

Halbuki bu Celalî ozanların işçi veya köylü diktatörlüğü kurmak gibi bir niyetleri yoktu. Aksine Türk halk edebiyatının bu seçkin ve eylemci simaları, dönme-devşirme enderun iktidarında pekişen Osmanlı egemen sınıfına başkaldıran birer Türkmen milliyetçisiydiler.

Şimdi aynı çabayı, farklı bir biçimde bölücülerden görüyoruz. Kürtlere ayrı bir ırk şuuru kazandırarak, Türkiye'nin Güneydoğusunda bir kürt devleti kurulması fikrini telkin edenler, halkın kendilerine sempati ile yaklaşması için tıpkı komünistler gibi tarihî şahsiyetleri ve tarihî olayları istismar etmeye başladılar.

Hemen hemen bütün açık oturumları kürtçülere tahsis eden televizyon kanallarında sık sık tekrarlanan iddialar, özellikle Selahattin Eyyûbi ile Malazgirt Savaşı etrafında yoğunlaşmaktadır. Haçlı ordularına karşı verdiği mücadelelerle

bütün İslâm Dünyasında sarsılmaz bir şöhrete kavuşan Selahattin Eyyûbi'nin bir kürt hükümdarı, Eyyûbi Devleti'nin de bir kürt devleti olduğunda ısrar ederek, bu büyük İslâm mücâhidine duyulan hayranlıktan yararlanmak isteyen bölücü propaganda, aynı amaçla bir başka yalana başvurmuştur. – Malazgirt Savaşı'na 20 bin kürt katıldı!

Derhal belirtmek isteriz ki, kürtlerin Malazgirt Meydan Muharebesi'ne iştirak etmeleri bizi rahatsız etmez. Hattâ Müslüman olmaları sebebiyle, hristiyanlara karşı savaşmak görevleridir de. Ama 1071'de bizanslısı, ermenisi, latini ve Balkanlardan getirip muhtelif bölgelere iskan edilen hristiyanlaşmış Türklerle birlikte nüfusu 2-2.5 milyon civarında olan Anadolu'da kürtlerin 20 bin asker çıkarması esasen mümkün değildir.

Kaldı ki kürtlerin Anadolu'da eskiden beri kalabalık kitleler halinde yaşadığını şuuraltına yerleştirmek amacını güden bu asılsız iddiayı tevsik edecek bir tek ciddi kayıt da yoktur! Yani Anadolu, kürtler sayesinde bir Türk vatanı olmamıştır! Birkaç aşiret hariç, kürtlerin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da nispeten görülmeye başlaması, Otlukbeli savaşını kaybeden Türkmen Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan Beğ'in kendisine bağlı Türk aşiretlerini alıp, İran'a geçmesinden sonradır ki, ona rağmen bu bölgede çoğunluk Türklere ait olmaya devam etmiştir. 1473'deki Otlukbeli muharebesini takip eden yıllarda kısmen boşalan Doğu ve Güneydoğu yaylalarına Elcezire bölgesindeki kürtler gelip yerleşmişler ve Türkmen sultanlarının himayesi altına girmişlerdir. O günden beri de Türk Devleti'nin himayesi altındadır.

Önce Türk Tarihinin en büyük imha savaşlarından biri olan Malazgirt Meydan Muharebesiyle ilgili bir temel yanlışla işaret etmek gerekir. Malazgirt Meydan Muharebesinin, Anadolu'nun kapısını Türkmenlere açtığından bahsedilirse de bu iddia tashihe muhtaçtır. Eğer Malazgirt Savaşı'ndan sonra Anadolu'ya sahip olmak hakkını elde edebilmiş olsaydık, 1072'de Kayseri, 1073'te Paflagonya, 1074'de Antakya meydan muharebelerini yapmak zorunda kalmazdık. 1048'deki Pasinler Meydan Muharebesi dahil, yukarıda zikrettiğimiz bütün savaşlarda düşman ordusunun imha, düşman başkomutanlarının da esir edilmelerine rağmen, Anadolu topraklarına egemen olamamışızdır. Hattâ Ermeni Beyliği, Suriye Latin Prensligi ve maalesef Danişmentli Türk Beyliği ile ittifak kuran imparator Manuel Komnenos,

1161'de İkinci Kılıçarslan'dan toprak koparmış, Bizans orduları 1176'da ise Türklüğü "silip süpürmek" kararıyla Miryakefalon'da yeni bir meydan muharebesini göze alabilmiştir. Anadolu'nun tapusu, Malazgirt'le başlayan süreç içinde, ancak Selçuklulardan sonraki beylikler devrinde Türklerin eline geçmiştir ki bu tapuda Türk ırkının evlatlarından başka, Allah'ın hiçbir kulunun hakkı yoktur. Fakat bütün bu gerçekler Malazgirt Meydan Muharebesinin öneminin inkâr edildiği anlamına gelmez. Bu savaş, sayıca kat be kat üstün düşman kuvvetlerinin imha edilmesi bakımından Türk Ordusunun, Bizans saflarında bulunan Hristiyan Türklerin, Müslüman kardeşlerinin tarafına geçmesi bakımından da Türk Millî şuurunun en büyük zaferlerinden biridir. kurtlerin Malazgirt Meydan Muharebesi'ne 20 bin kişiyle katıldıkları yolundaki safsataya gelince... Dün de belirttiğimiz gibi Güneydoğuyu Türkiye'den koparmak isteyenlerin bu iddiası,kurtlerin Anadolu'da eskiden beri kalabalık bir nüfus teşkil ettikleri fikrinicanlı tutmak gayretinden ibarettir. Malazgirt Meydan Muharebesini konu alan hiçbir İslâm müverrihinin eseri günümüze kadar intikal etmemiştir. Ancak çağdaş kaynaklardan alınan bilgileri ihtiva eden bazı eserler elimizdedir. Bu eserler dikkatle incelendiğinde, müverrihlerin çoğunun şifahi iddiaları, hiçbir muhakemeye tâbi tutmadan birbirlerinden kopya ettikleri anlaşılabacaktır. Mesela Tarih-i Meyyafârikin ve Amid yazarı İbn'ı Ezrak, Türk Ordusunun mevcudunu "Sultanın az bir askeri vardı" ifadesiyle izah ederken, Ahbarü Devleti Selçukiyye'de bu sayı 15 bin olarak verilir. İbnü'l Cevzi, Türk Ordusunun 20 bin kişiye yakın olduğunu belirtirken, Bundari, İbnü-l Adim ve Reşüdü'd-Din'de 15 bin rakamı tekrar edilir. Türk Ordusunun sayısı Kerimüddin Mahmut'la Hamdullah Müstevfi'ye göre 15 bindir.Mirhond rakam vermez, sadece Türk Ordusunun azlığından bahseder ki bu rakamların hiçbirisi doğru değildir. "Doğru" diyorsanız ve kurtlerin de 20 bin kişiyle savaşa katıldığını iddia edebiliyorsanız, Malazgirt Meydan Muharebesinde bir tek Türk yok demektir. Malazgirt Meydan Muharebesiyle ilgili şifahî bilgilerin rivayet edildiği, dün bahsettiğimiz eserler, hiçbir bilimadamı tarafından ciddiye alınmamıştır. Çünkü verilen bilgiler hem çelişkilidir, hem mübalağalı, hem de yanlış. Meselâ sahasındaki ilk müverrihlerden biri olan İbnü-l Kalanisî, bize savaşın hangi ayda vuku bulduğunu dahi

bildirmez. İbnü'l Ezrak da savaşın cereyan ettiği ayı meskut geçer. Bizans İmparatorunun esir alındığını dahi bildirmez. Hattâ Ahlat ve Malazgird'in bu savaş sonunda Mervan oğullarının elinden çıktığını zanneder.

Bundari'nin Zübdetü'n-nusra ve Nuhbetü'l-usra adlı kitabı, İsfahanlı İmadeddin'in eserlerinin süslü ve mübalağalı cümlelerle tekrarından ibarettir. İmadeddin ise esir düşen Bizans İmparatoru Romanos Diogenes'in önce Azerbaycan'a götürölüp oradan Bizans'a dönmesine izin verildiğini söyler ki bu ifadenin doğruluğuna inanmak güçtür. Mirhond daha da ileri gider. Diogenes'in esir alınmasından sonra "düşmanlığın dostluğa, sevginin dünürlüğe münker olduğunu ve imparatorun kızının, Alparslan'ın oğlu Melik Arslan'la evlendirildiğini" yazar.

Malazgirt savaşından bahseden bir Norman şairi de Sultan ile imparator arasında böyle bir dünürlükten bahseder. Yalnız, Norman şairi, Mirhond'un aksine "Alparslan'ın, kızını Romanos Diogenes'in oğluna vermeyi vaat ettiğini" söyler. Tabii ki bu dünürlük hikâyesinin ciddiyetle de, gerçekle de hiçbir ilgisi yoktur. İbnü'l Esir ise Alparslan'ın Bizans İmparatoru ile 50 yıllık bir barış yaptığını yazar ki hiçbir eserde böyle bir kayda rast gelinmez. Nitekim Malazgirt Savaşı'nın hemen akabinde Türk-Bizans muharebeleri devam etmiştir.

Reşidüddin, Camiu't Tevarih'in Selçuklularla ilgili bölümünde, Malazgirt Meydan Muharebesi'nin 463 Rebiülevvel ayında yapıldığını yazar ki bu takdirde savaşın Aralık 1070 veya Ocak 1071'de cereyan etmiş olması gerekir. İşte bu bilgiler ne kadar doğruysa, kürtlerin Malazgirt Meydan Muharebesi'ne 20 bin kişiyle iştirak ettikleri palavrası da o kadar doğrudur. Malazgirt Zaferinden muhtelif Ortadoğu kavimlerine hisse vermek isteyen, bizim tesbit edebildiğimiz ilk kaynak İbnü'l Kalanisî'dir. Kalanisî'nin Zeylû Tarihî Dırnaşk adlı eserini ve diğerlerini ileride inceleyeceğiz.

Malazgirt zaferinin muhtelif Ortadoğu kavimlerine mal etmeye çalışan bizim tespit edebildiğimiz iki kaynak İbnü'l Kalanisî'dir. 1160 yılında, doğduğu şehir olan Şam'da ölen bu müverrih, Suriye'deki Türk beyleri ve onların haçlılarla mücadeleleri hakkında değerli bir eser bırakmakla beraber, Malazgirt savaşı konusunda uydurma rivayetleri nakletmiştir. Zaten bu büyük zafere bir sayfalık ayırması da konuyu bilmediğini göstermektedir. Önce de bahsettiğimiz gibi

Kalanisî, savaşın hangi ayda yapıldığını dahi bilmez. Ama Zeylû Tarihî Dımaşk'ta, Türk Ordusunun "Türklerden ve diğer kavimlerden olmak üzere takriben 400 bin kişiden meydana geldiğini" yazmaktan çekinmez.

1257'de öldüğünü bildiğimiz vakanüvis Sıbt İbnü'l Cevzi, Mir'at'-Zeman fi Tarihî'l Ayan adlı eserinde "onbin kürdün sultana katıldığı" yazar. Aynı müellife göreAlparslan Gazi'nin askeri sadece 4 binden ibarettir! Bizans ordusu 100 bin kişidir. Cevzi bu 100 bin askere 100 bin nakkab (delici), 100 bin carhi, (yaralayan) ve 100 bin ustayı da refakat ettirir. Bu mübalağa ile yetinmez. 800 mandanın çektiği 400 arabaya nal ve çivi yükler. Silah nakliyatı için de ayrıca bin araba tahsis eder. Bizans ordusunun bir tek mancınığını 1.200 kişiye çektiler. Ve sanki savaş şartlarında yüklenmesi mümkünmüş veya sanki pratikmiş gibi bir tek mancınığın 1200 kilo taş fırlattığını hikâye eder. 1335'te öldüğü tahmin edilen İbn'd – Devari, Kenzü'd-dürer ve Cemü'l gurer de aynı mübalağalı ifadeleri benimser. Cevzi'nin verdiği rakamlara 100 bin okçu, 100 bin kat ipekli elbise ilâve eder ve o da Türk Ordusunun mevcudunu 4 bin kişiden ibaret gösterip, kürtlerden ve sair kavimlerden 10 bin kişinin Sultan'ın komutasında savağa katıldığını belirtir. Biz hiçbir tarih kitabında, bir orduya mevcudunun iki buçuk misli insanın katıldığını okumadık. Değil Alparslan Gazi gibi bir harp dehasının, sıradan bir komutanın bile, savaş kabiliyeti meçhul, askeri disiplin altında yetişmiş, belki de ilk darbede firara yeltenecek, Türk savaş taktiğinden habersiz, mukavemeti ve vuruşma gücü üstlerince bilinmeyen bir kalabalığı ordusuna kabul edebileceğine inanmıyoruz.

Kaldı ki birkaç günden beri fahiş hataları, akıl almaz çelişkilerini ve hattâ cehaletlerini tekrarlamak ihtiyacını duyduğumuz bu müverrih veya vakanüvislerin hiç biri bilim adamlarınca ciddiye alınmamıştır. Ona rağmen, bu mübalağalı ve asla ilmî kıymet ifade etmeyen kitaplarda bile 20 bin kürttten bahis yoktur! Bir millet yaratmak gayretiyle yazılan kürt tarihi Şerefname'de ise Malazgirt savaşına bir tek kürdün bile katıldığından bahsedilmez. Gerçek şudur ki, Malazgirt, 50 bin Türkmen evladının 200 bin kişilik Bizans ordusunu yok ettiği parlak bir zaferin adıdır.

Kudüs'ün Selahaddin Eyyûbi tarafından fethinin 808. yılına ithaf olunur. kürt tarihî olarak da kabul edilen ve 1597

yılında tamamlanan Şerefname, Selahaddin Eyyûbi'nin kürt olduğuna dair iddiayı "tarih bilginlerinin ve araştırmacıların rivayetlerine"bağlar. Fakat bu bilginlerin ve araştırmacıların isimlerini zikretmez Ama bugüne kadar güvenilir hiçbir İslâm tarihçisi veya bilim adamı Şeref Han'ı teyit etmemiştir.

Şeref Han'ın umut ettiği destek, asırlar sonra ilmî gerçekleri mensup oldukları devletin siyasi emellerine alet etmek isteyen iki Batılıdan gelir: Grousset, 1192-1193 yıllarında,Şam yöresindeki iç karışıklıkları, Cahen ise 1187'de el-Cezire Türkmenleriyle kürtler arasında ortak kavgalarını etnik uyuşmazlık olarak nitelerler. Oysa bu türlü ihtilaflar, aynı aşiretin muhtelif oymakları arasında bile tarih boyunca süre gelmiştir.

Bazı İslâm kaynakları Selahaddin Eyyûbi'yi 758 yılında Basra'dan Azerbaycan'a sürgün edilen, nakledilen veya göçen Yemen Araplarından Ravvad b.El-ezdi'nin soy kütüğüne kaydederler. Rivayete göre bu aile Azerbaycan'da Hezbaniyye kürtleriyle karışmış, daha sonra da Kuzey Irak'a dönerek Selçukluların ve Zengi'lerin hizmetine girmiştir. Arap tarihçilerinin mümtaz şahsiyetlere, özellikle hükümdarlara, ırkçı düşüncelerle veya onları kutsamak için şecere uydurmak, hattâ seyit ilân etmek gibi kötü bir gelenekleri olduğu için, bilim damları bu Yemen'den Basra'ya, Basra'dan Azerbaycan'a göç hikâyesine itimat etmezler. Edilecek gibi de değildir. Çünkü bugünün şartlarında bile sıradan bir ailenin 3-500 senelik tarihini takip etmek de bu ailenin sicilini tespit etmek de imkân dışıdır.

Şeref Han, yukarıda naklettiğimiz rivayetteki Ravvad Araplarını, Ravende kürtleri olarak değiştirmiştir ki, Selahaddin Eyyûbi'nin kürt sanılması işte bu tahrifattan dolayıdır! Oysa aynı Şerefname'de Selahaddin Eyyûbi'nin kardeşleri şöyle sıralanır: Mahammet Ebu Bekir, Şemsüddevle Turan Şah, Seyfilislam Tuğtekin, Şehinşah, Tacilmülük Buri. Görüldüğü gibi Selahaddin Eyyûbi'nin kürt olduğunu iddia eden kürt tarih yazarı Şeref Han bile, onun kardeşlerinden ikisinin Turan Şah, ve Tuğtekin gibi Türk has isimleri taşıdığını ifade etmekten kaçamamıştır. Kaldı ki Şeref Han'ın Buri imasıyla yazdığı en küçük kardeş, bütün kaynaklarda Böri veya Börü şeklinde kaydedilmiştir. Bilindiği gibi Börü ismi de Türk has isimidir ve kurt demektir! Selçukluların ve Zengi'lerin hizmetinde büyük emirler olarak çalışan Selahaddin Eyyûbi'nin

babası Necmettin Eyyûb Azerbaycan'daki kesif Türkmen boyları arasında yerleşmiştir ve Türk'tür. Çünkü Selahaddin'in bir Türk oyunu olan ve o tarihlerde Irak tarafından bilinmeyen poloda mahir olduğu kesinlikle bilinmektedir. Bu büyük Türkmen hükümdarının annesi, Şihabeddin Tokuş'un kardeşidir. Kız kardeşi Rabia Hatun'u da önce Gökbürü ile evlendirmiştir ki, ikisi de Türk'tür. Ağabeyi Şehinşah ise Kutlukız Hatun adında bir Türkmen kızıyla evlenmiştir. Selahaddin Eyyûbi'nin bizzat kendisi de evlenmek için bir Türkmen kızını tercih etmiştir: Amine Hatun b. Üner.

Selahaddin Eyyûb'inin kürt hükümdarı olduğu yolundaki iddialara cevap vermiştik. Bugün Eyyûbi Devleti'nin Türk Devleti olduğunu ispat edeceğiz. İstiklâl Marşı şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un "Şarkın sevgili sultanı" Fransız tarihçisi Champdor'un "İslâm'ın en saf kahramanı" olarak tanımladığı Selahaddin Eyyûbi, aslında yeni bir devlet kurmamıştır. Onun cihangirane bir siyasetle yönettiği devlet, Zengiler Devleti'nin devamından ibarettir. Memlûkler de Eyyûbilerin uzantısıdır. Çünkü, devlet teşkilatı değişmemiştir. Millet değişmemiştir. Devletin maddî, manevî, istinatları değişmemiştir. Değişen sadece hanedanlardır. Her üç devletin de bayrağı sarı zemin üzerine doru kartaldır. Her üç devlette de siyasî ve askeri kadrolar aynı unsurlardan meydana gelmektedir. Selahaddin Eyyûbi ile ilgili değerli bir eser yayınlayan sayın Ramazan Şeşen'in de belirttiği gibi, devlet ve ordu teşkilatı Türk devletlerinde görülen devlet ve ordu teşkilatlarının aynıdır.

Bugün bölücülüğün malzemesi olarak kullanılmak istenen Eyyûbi Devleti, Selahaddin'in çağdaşları tarafından da Türk Devleti olarak kabul edilmiştir.

Arap şairi Sena İbn el-Mülk'ün Halep'in zaptı vesilesiyle Selahaddin'e sunduğu kasidede

"Arap milleti Türklerin devletiyle yükseldi, Ahl-i salibin davası Eyub oğlu tarafından perişan edildi" mısralarıyla başlar.

Ünlü İbn-i Haldun da Mukaddeme de Eyyûbiler ve Memlûklar devletinin bir tek Türk Devleti olduğunu yazar. Eyyûbiler Devleti'nde Arap kültürünün egemen oluşu bizi şaşırtmamalıdır. Gazneliler ve Selçuklular nasıl Fars kültürünün ön plana çıkarmışlarsa, Zengiler, Eyyûbiler ve Memlûklar da aynı

şekilde ve tıpkı Roma İmparatorluğu'na Yunan kültürünün hakim olduğu gibi, Eyyûbiler de Arap kültürünü Türk Kültürüne tercih etmişlerdir. Fakat Selahaddin Eyyûbi'nin zaferden zafere koşturduğu ordunun kahir bir ekseriyetini Türkmenler teşkil eder. Selahaddin Eyyûbi'nin çağdaşı olan tarihçiler, Mısır, Yemen, Kuzey Afrika gibi merkeze uzak kıtaların ele geçirilmesini Oğuz harekâtı olarak görürler. Sonuç olarak şunu ifade etmek isteriz ki, İslâm'ın bu efsanevi kılıcı, kültür itibariyle olduğu kadar, soy itibariyle de Türk'tür. Devleti de Türk Devleti'dir. Bir süre önce Selahaddin Eyyûbi'nin Türk ırkının bir evladı olduğunu yazmış, kürt tarihi müellifi Şeref Han'ın bile, bu ünlü hükümdarın kardeşlerinden ikisinin Turanşah ve Tuğtekin gibi Türk has isimleri taşıdığını ifade etmekten kaçınmadığını belirtmişim. Şerefname'de bahsedilen üçüncü kardeşin adı Tacülmülük Buri yani Börü'dür. Börü ise hemen hemen bütün Türk destanlarına konu olan kurt demektir. Bugün kürtçülerin çok istismar ettiği Selahaddin Eyyûbi'nin Türklüğüne dair bir başka belge sunmak istiyorum. Önümde Selahaddin Eyyûbi'nin danışmanlarından Usame İbn Münkız'ın Kitab el İ'tibar adını verdiği hatıralar var. Eser Türkçe'ye Yusuf Ziya Cömert tarafından İbretler Kitabı ismiyle tercüme edilmiş. Ses Yayınları tarafından 1992 yılında İstanbul'da basılmış. Kitabın Arapça baskısını temin edemediğinden bahseden mütercim, eserin Philip K.Hitti'nin İngilizce çevirinden Türkçe'ye aktarıldığını belirtiyor ve herhangi bir şüpheyi meydan vermemek için de ilâve ediyor:

“Arap asıllı bir müsteşrik olan Philip Hitti'nin bu eseri ingilizceye aktaracak ehliyetinde olduğu düşüncesi bizi nispeten rahatlatan bir keyfiyettir.”

Kısaca İbn Münkız olarak bilinen yazarın asıl adı Müeyyed el-Devlet Ebul Haris Üsâme İbn Münkız Malazgirt Savaşı'ndan 24 yıl sonra, haçlıların Kudüs'ü işgalinden 4 yıl sonra Hama civarındaki Şayzer'de doğmuş. Şair, edip ve tarihçi olan Üsâme ibn Münkız, 93 yıl ömründe 20'den fazla eser vermiş. Edebi eserlerinin başında beş kısımdan oluşan iki ciltlik Divan El-

Şir'i geliyor. Edebi sanatlar hakkında El-Bedi fi Nakd El Şi'r' adlı eseri, Hazreti Musa'nın asısından başlayarak büyük şahsiyetlerin asalarından hareketle kaleme aldığı Kitab-ul Asa'sı, Hasankeyf'te yazdığı söylenen El-Menazil Ve'd Diyar'ı ve Lübebu'l adab'ı önemli eserlerinden. Ayrıca 20 ciltlik Mekarimül Ahlâk adlı eseri var. Bedir ashabının hayatlarını konu alan 5 ciltlik Taril el-Bedr ile Fezail-i Hulefa-i Raşidin ve Tarih el İslâm bilinen diğer eserleri.

Selahaddin Eyyûbi ile birlikte birçok savaşlara da katılan Üsame İbn Münkız Kitab El-İtibar'ın 201. sayfasında diyor ki: "Bu arada, Selahaddin, buradaki durumumuzu bildirmek üzere Atabek'e bir atlı gönderdi. Sonra, hızla bize doğru ilerleyen on kadar atlı gördük. Arkalarındaki ordu da sürekli hareket halindeydi. Geldiklerinde, Atabek'in komutasındaki öncüler olduğunu anladık. Ordu da aralarından gelecekti. Atabek, 'Ey Musa, mahvolmak için mi otuz atlıyla Şam kapısına kadar geldin! Ne acelen vardı!' diye Selahaddin'i eleştirdi. Karşılıklı atıştılar. İkisi de Türkçe konuşuyordu. Bu yüzden söylediklerini anlayamadım."

Farsça'nın siyaset, Arapça'nın bilim, eğitim ve din alanında tartışılmaz bir üstünlük kurduğı ve Türk Dili'ni öğreten bir tek kurumun dahi bulunmadığı böyle bir devirde Selahaddin Eyyûbi'nin Türkçe konuşması, onun öz be öz Türk olduğunu gösteren en büyük delildir.

Necdet SEVİNÇ. Taryhy makalalar